

There it was at the tip of my fingers ... There it was on the tip of my tongue
There you were and I had never been that far ... There it was the whole world wrapped inside my arms
And I let it all slip away

Večno nekdo

4. del literarne zgodbe o nasilju in
ljubezni

Večno nekdo je zgodba o mladostnici, ki živi ob z alkoholom zasvojeni materi in nasilnim očimom. Vse dokler enkrat ne izgubi razuma in očima ubije ...

Pa sva začeli z debato. Spraševala me je, zakaj sem takšna. Pa sem ji v pol ure povedala bolj ali manj vse o sebi. Oziroma vse o njem, kar tako ali tako predstavlja mene. Govorila sem brez predaha. Zgolj poslušala me je. Bila je tako dobra poslušalka. Ni spraševala. Ni obtoževala. Zgolj molčala je. Vse je razumela.

Potem sva bili obe že povsem pijani. Jaz sem spila ogromno in ona je bolj slabo prenašala alkohol. Začeli sva se smejati. Vso to mojo obupno prekleto situacijo ji je uspelo narediti smešno. Tako sem uživala, ko sem se po dolgem času spet lahko smejala. Se veselila. Ura je bila že okoli polnoči in vrgli so naju iz lokala. Zapirali so. Nekako sva pritavali do prve klopce v parku in se ponovno usedli. Ponudila mi je travo. Takoj sem jo potegnila, saj sem je bila takrat že povsem navajena. Smejala sem se ji. Tako sem uživala v njeni družbi. Pa sem jo začela spraševati, kaj je njo pripeljalo tako daleč, da sedaj sedi tukaj ter pije v družbi popolne neznanke.

»Malce sem hotela uživati. Vsega imam poln kufer. Mojega življenja. Familije. Ljudi. Vsega. Predvsem pa nje. Te preklete psice.« In se je začela histerično smejati. Trenutek za tem se je ta smeh že spremenil v jok. Očitno je trava kljub vsemu pustila nekaj posledic. Pa sva bili tam objeti in sva skupaj jokali. Mimoidoči so naju začudeno opazovali. Dokler niso zaslišali Sintijinega vreščanja.

»Pizda, kaj še niste videli dveh žensk. Spizdite nekam.« Uživala sem v tem. Končno jih je nekdo poslal tja, kamor resnično sodijo. Jim povedal, kaj si misli o njih in o njihovem prihuljenem opazovanju. Obtoževanju. Smejanju. Končno. Bil je že skrajni čas, da nekdo ljudem pove, kakšni so. In to mi je bilo tako smešno, da sem se naslednje pol ure histerično smejala. Tako sem uživala kot že dolgo ne. Vse je bila tako zabavno. Ko so še kar stali tam in se smejali, je vstala. In stekla proti njim. **»Pizda, nikomur ne privoščite sreče, vse vas bom pobila. Vse vas bom pobila.«**

Nato je stekla do prvega moškega tam in ga močno brcnila. Očitno je bila v fantastični kondiciji. Imela črni pas. Ali pa je zgolj trava naredila svoje. Čeprav po njej ponavadi nisi agresiven. Sploh se je ni mogel ubraniti. Jaz pa sem sedela tam in se ji smejala. Joj, kako mi je bilo vse smešno. Ko je bil že kar precej krvav, sem pograbila Sintijo in jo odvela proč. Drugače bi ga tisti dan še verjetno ubila. Nato se je lotila mene. Pustila sem ji, da je tolkla, kolikor je želela. Naj si da duška. Mene tako ali tako ni škoda. Sploh me ni bolelo. Bila sem preveč omamljena za kaj takega. Preveč nora. Nato se je naenkrat streznila, se začela jokati in se mi opravičevati.

»Sori, ti nisi nič kriva. Ne vem, zakaj te tepem. Ampak tako sem sita. Vsega.«

Dolgo časa sem jo morala potem, tam, vsa krvava, tolažiti. Da jo povsem razumem. Da ni ničesar kriva. Nato pa se je usul plaz besed.

»Ta prekleta kurba. Psica. Kako mi je lahko naredila kaj tega. Vse sem ji dala. Zanj bi naredila vse. Nikogar več nimam. Zakaj? Zaradi nje. Skregala sem se z mamo, s fotrom, z vsemi. Niti prijatelj več nimam. Nihče noče biti v družbi lezbače. Potem pa je rekla, da tega pritiska ne zdrži več. Da ne more razočarati staršev. Da me obožuje, ampak ne zdrži več. In je odšla s prvim tipom, ki ji je prekrizal pot. V enem mesecu ji je naredil froca, sedaj pa se nosi kot največja svetohlinka. Danes

sem jih srečala v supermarketu. Najprej se je delala, da me sploh ni videla. Ko pa sem stopila tik pred njo, pa se je obnašala, kot da sem njena prijateljica, ki je že dolgo ni srečala. Svojemu grdemu moščku je govorila, kako ji je hudo, ker tako redko vidi stare prijateljice. Pa da sva se nekoč odlično poznali in sva vse noči govorili o fantih. Ja seveda. O tem sva se menli. Menli sva se. Naj se scvre nekje, pizda. Pa rekla mi je, naj si tudi jaz najdem moškega, ki me bo osrečil. In s katerim bom imela tako ... čudovitega otroka ... kot ga ima ona. In kako je srečna.

Seveda, najprej je zatajila samo sebe, in potem mi še pridiga, kako naj živim, in naj jo posnemam. Seveda, samo čakam na to. Kot da ne bi vedela, da zaradi nje nimam več ničesar.«

Nato je bruhnila v histeričen jok.

»Saj ni bilo vedno tako. Nekoč me je ljubila. Ali pa je samo igrala. Tako jo ljubim. Ljubim jo. Ljubim jo. Preklete, Bog zakaj? Zakaj jaz?«

Ko se je pomirila, je nadaljevala.

»Bili sva sošolki v srednji šoli. In najboljši prijateljici. Vse sva si povedali. Nekoč pa mi je rekla, da je ugotovila, da ne mara moških in da bi rada z mano počela vse tisto, kar z ženskami počnejo moški. Upirala sem se ji. To ni zame, sem rekla. Jaz čakam, da bom nekoč spoznala pravega moškega. Pa se mi je začela smejati. Kaj misliš, da ne vidim, kako me gledaš. Slačič me z očmi. Želiš si me. Toda tega se še do takrat nisem zavedala. Še vedno sem sanjarija o princu na belem konju. In o takih ženskah sem razmišljala v smeri, kako so uboge, ker nikoli ne bodo imele svoje družine. Toda ona me je hotela.

Potem je bila na neki čagi s sošolcem. Tako prekleto sem bila ljubosumna. In ona je hotela to. Točno je vedela, kaj se bo zgodilo. Ko sva potem ponoči skupaj spali, se je priplazila k meni in me poljubila. Nisem se ji mogla upreti. Takoj sem se ji predala. Bila je tako nežna. In bila je edina, ki me je hotela. Edina, ki me je razumela. Tako sem uživala ob njej. Od takrat sva bili ves čas skupaj. Skupaj sva bili vso srednjo šolo, potem pa sva tudi na začetku faksa stanovali skupaj. Uradno ... kot prijateljici. Poznala sem jo do najmanjše podrobnosti in ona je o meni vedela povsem vse. Od tega, da sva poznali vsak kotiček telesa druga druge, da sva se še po dveh letih razmerja znali vzburiti zgolj s pogledi, pa do tega, da sem z njo delila svoje sanje o svetu, življenju, da sva pogosto vso noč klepetali o religiji, o tem, kako bova uspeli, kako bova čez trideset let še vedno skupaj, z dvema posvojenima otrokoma.

In ko sem bila potem nekoč doma, sem staršem povedala prav vse. Mislila sem, da bodo veseli. Srečni. Onadva pa sta bila povsem na tleh. **Prvič v življenju sem videla očeta jokati.** Mati pa je bila tako ali tako neutolažljiva. Pravila sta mi, kako si bom uničila življenje, in kako sem osramotila celotno družino. Nisem si mogla predstavljati, da bi kaj tako lepega ... kot je najina ljubezen ... lahko bilo sramotno, poleg tega pa sem bila tako srečna. Njun sklep je bil nedvoumen. Krut. Zloben. Nerazumljiv. Oni ali ona. Onadva, ki sta me, kot sta rekla, vse življenje ljubila ter skrbela zame ... in ona prekleta kurba, sta jo poimenovala. Toda ni res. Ona ni bila kurba. Bila je ljubezen mojega življenja. In če bi me onadva kadarkoli ljubila, bi me razumela. Ne bi naredila tega. Ne bi pozabila, da sta kadarkoli imela hčer. **Vsa porušena in na pol mrtva, ko sta me skorajda na kolenih prosila, naj ju ne zapustim, sta me hkrati zaradi mojega "greha" vrgla na cesto.** Vedela sem, da sem ju ubila s tem, toda tudi onadva sta mene. To se nikoli ne bi smelo zgoditi. In potem sem vsa ne tleh prišla domov. K njej.

Najprej je bila blazno zaskrbljena zame, a potem se je počasi vse bolj odtujevala. Rekla mi je, da nikoli ne bi smela narediti tega. Da se boji, da bodo izvedeli tudi njeni starši. Da bi jih to ubilo. Da bi se me sramovala pred prijatelji in sosedi. Da ne more tako živeti. Kot da sama nisem naredila tega zanj. In kot da sem zadnja smet na svetu, nevedna ničesar. In nato je nekega dne spakirala in odšla.

Ko sem prišla domov, ni bilo njenih stvari nikjer več. Pustila mi je le pismo. »Ljubim te, toda tega ne morem. Prezira vseh mojih najbližjih ne bi prenesla.« Pika. In je odšla. Iz mojega življenja. Pa sem mislila, da ji kaj pomenim. Da bi se bila tudi ona pripravljena boriti zame. Me ljubiti. Ne, toda jaz tej prekleti prasici, nisem pomenila dovolj. Kako ji sploh lahko rečem kaj takega, ko pa je smisel mojega življenja. Toda njej ne pomenim nič več. Zatajila je mene in sebe, zgolj zato, da bi o njej imeli lepo sliko. Po vsem, kar sem sama naredila zanjo. Ničesar ni vredna. To vem. Toda to tako prekleto boli. In sploh nimam več pojma, kdo sem. Ne znam živeti brez nje. Ta preklet nerazumevajoč folk mi je vzela vse, kar je bilo v tem prekletem življenju kaj vrednega. Kako jih sovražim. **Najraje bi iz njih naredila to, kar so oni naredili iz mene. Trupla. Ubili so me.**«

Tako sem stala tam ob njej, jo poslušala in ponovno preklinjala svet. Obe so uničili in sedaj kažejo s prstom ter obsojajo. Nekako mi je uspelo, da sem jo pomirila ter da mi je pokazala pot domov. Posedla sem jo v taksi in kmalu sva bile pred njenim stanovanjem. Prosila me je, naj prespim pri njej, ker se boji prazne hiše. Pa sem ji ustregla. Mogoče bom tako tudi sama pozabila na svoje nočne more. Skupaj sva torej ležali tam ... v postelji ... in zjutraj je bila povsem drugačna. Očitno se je naspala in zbudila me je s čudovitim, toplim zajtrkom. Spekla mi je najokusnejša jajca, kar sem jih kadarkoli jedla.

Kasneje sva ure in ure klepetali v lokalih, se včasih pogovarjali zgolj zaradi tega, da sva lahko bili skupaj, da sva slišali svoj glas ... uživali sva v trenutku, ko nisva bili več sami. Bila je tista oseba, ki me je prepričala, da lahko nekaj naredim iz sebe. Bila je tista oseba, zaradi katere sem ponovno vzljubila življenje. Zaradi katere sem se vpisala na faks, saj mi je dala občutek, da sem dejansko nekaj vredna. Da nisem zaznamovana. Ter da lahko naredim kaj iz sebe. Da lahko postanem nekdo, ki bo srečen v življenju.

Začela sem študirati sociologijo in primerjalno književnost. Ponovno sem začela brati in se ubadati s filozofijo. Ponovno sem ogromno razmišljala. Spet sem bila s človekom, s katerim sem se lahko pogovarjala. Mu zaupala. Spet sem občutila, kako dobro dene človeška bližina. Začela sem verjeti, da niso vsi zlobni. Da je svet lahko lep.

Toda ... kot vedno ... v mojem življenju se je tudi tokrat zapletlo. Čutila sem, da si želi nekaj več. Da hoče pravo razmerje. Da si me želi. In čeprav, odkar sem jo poznala, nisem več bila z moškimi, sem lahko opazovala njeno ljubosumje v njihovi bližini. Nisem hotela izgubiti najboljšo prijateljico. Toda bala sem se razmerja z njo. Kot njeno prejšnjo dekle, nisem hotela razmerja z žensko. Nekje sem še vedno sanjala o družini. O otrocih. In čeprav me je družba izvrgla, uničila in sem jo prezirala iz dna duše, sem vendarle hotela biti njen del. Podzavestno sem sledila njihovim načelom, čeprav sem vedela, da so brezpredmetna. Toda mislila sem, da ne bi nikoli več prenesla prezira. Toda hkrati nisem želela prizadeti Sintije. Bila je moja najboljša in edina prijateljica. Brez nje nisem bila nič. Sprva sem ji rekla, da me ženske ne privlačijo ter tako končala najino debato o kakšnih posteljnih poskusih. Toda ne za dolgo.

Tokrat se je ona odločila, da bo ubrala enako tehniko, kot jo je njeno bivše dekle. Ko sem jo videla z njeno novo partnerko, sem ponorela. Bila sem nora od ljubosumja in preklinjala sem svojo šibkost. V tistem trenutku bi bila zanjo pripravljena narediti vse. Pa sem jo nekega večera poljubila. Bila je tako nežna. In po toliko mesecih zatajevanja in hrepenenja, se preprosto nisva mogli več upreti druga drugi. Po toliko časa ... sem bila deležna nežnosti. In kako sem uživala v njej. Do takrat nikoli nisem vedela, da je lahko tako prijetno, tudi če je nežno. Vsak njen gib je bil točno takšen, kot bi ga naredila sama. Drhtela sem ob njej. Norela od vzburjenja. Želela sem si, da se me dotika ... prav vsak trenutek. Tako noro sem jo ljubila.

Toda čeprav sem mislila, da sem opravila s svojo željo po zaželenosti v družbi, sem se motila. Še vedno sem potihem opazovala srečne družinice, si želela dotika moškega in upala, da bom tudi sama nekoč ... imela družino. Mogoče se ravno zaradi tega nisem hotela nikoli preseliti k njej. A kljub vsemu sem ji v tistem času še vedno povsem zaupala. In jo ljubila z vsakim atomom moje biti. Nekoč me je zbudila, ko sem ponovno kričala v sanjah. Zanimalo jo je, kaj se dogaja, in takrat sem naredila največjo napako svojega življenja. **Povedala sem ji, kaj se je zgodilo ... z Njim. Vse ... kaj je počel z mojo mamico ... kaj z mano ... kako sem ga ubila.** Bila je šokirana, toda ljubila me je in oprostila bi mi tudi, če bi ji povedala, da sem načrtna serijska morilka. Sicer sem sprva opazila njen strah, toda obe sva vedeli, da ji ne bi mogla storiti ničesar. Da vse obžalujem ter da nikoli več ne bi mogla ubijati. Tako sem takrat mislila tudi sama. Tako sem verjela. Pravzaprav sva v to takrat obe morali verjeti.

Potem me je zgolj božala. Pravila, da ve, kako obžalujem. Ter da nisem sama kriva. Da je bila samoobramba. Da mi bo vedno stala ob strani. In takrat je teža mojega dejanja postajala vse manjša in verjela sem, da bo še vse dobro. Bila je tako razumevajoča, čeprav si ne morem predstavljati, kaj vse je morala preživljati v tistih trenutkih ... kako ji je moglo biti hudo ... kako se je morala boriti z vsemi svojimi načeli ... **čeprav je zmagala ljubezen ... takrat ... in kasneje sovraštvo. Moje sovraštvo in moj morilski nagon je bil zanjo poguben.**

Sintija je postajala vse bolj lastniška, želela je, da sem ves čas z njo. Da jo vsem predstavim kot svoje dekle. Da ji vedno in povsod izkazujem svojo ljubezen. Toda mene je vsa ta njena ljubezen vedno bolj dušila. Me ubijala. In nekako takrat sem si bila sposobna priznati, da jo bom nezavedno uničila. Da ji bom naredila enako, kot ji je naredilo njeno prejšnje dekle. In vedela sem, da jo bo to ubilo prav tako, kot je mene ubijala ta zveza. In čeprav sem vedela, kaj se bo zgodilo, je nisem bila sposobna tako prizadeti. Nisem je zmogla pustiti. Takrat še ne.

Toda kljub temu sva imeli pred tem še ogromno lepih trenutkov. Ogromno smeha. Spomnim se, ko sva skupaj odšli v moje staro stanovanje. Ko mi je pomagala. Ko sem ji pripovedovala vsako najmanjšo podrobnost. Preko tega sem se na nek čuden način očiščevala. Svet je postajal manj grozen. Moje početje ni bilo več tako zlobno. Vse se je nekako počasi urejalo. Nekdo je mislil, da sem dobra.

Skupaj sva opravljali tudi prostovoljno delo. Hodili sva k majhnim otrokom, ki so v družini doživljali različne travme. Jim svetovali. Skupaj z njimi sva risali. Peli. Pisali igrice ter jih kasneje odigrali. In potem tisti pogledi. Ko sva se srečali z očmi in si povedali, kako sva srečni, da imava takšno življenje. Da sva skupaj. Koliko si pomeniva.

Tem otrokom pa sem vendarle lahko ogromno pomagala. Vsaj upam, da sem jim bila v pomoč. Čeprav bi najraje odšla k njim domov ter opravila z njihovi starši, ki niso vredni tega naziva, tako kot sem z Njim. Toda morala sem otroke miriti. Jim povedati, kako lahko vsaj za nekaj časa pobegnejo pred nasiljem. Ter jih hkrati svarila, da ne smejo vzeti pravice v svoje roke, ker bodo potem uničili življenje sebi in vsem, ki jih imajo radi. Govorila sem jim, kako sem sama vse to doživela, pa se je potem nekako rešilo. Rekla sem, da je odšel. Nenadoma. Nisem jim povedala, da za vedno. Ter da sem sama imela prste vmes. Mogoče bi jim še svetovala kaj podobnega, če bi bila prepričana, da jih ne bodo ujeli. Toda lahko sploh kdorkoli srečno živi s takšnim grehom? A še pomembnejše vprašanje je, če lahko kdo preživi v takšnih razmerah. Prav vidim tetke in strice, ki bi se zgražali nad mojimi besedami, toda ali si te tetke in strici predstavljajo, kako bi kot majhni otroci živeli na njihovem mestu. Ne morejo si. Tega niso nikoli izkusili. **Nikoli se niso pred starši zaklepali v sobo in trepetali, kdaj se bodo vrata zlomila.** Nikoli se niso prebujali

Theres a rain that will never stop fallin ... There a wall that I tried to take down
What I should have said just wouldnt pass my lips ... So I held back and now we've come to this
And it too late now

ter se vsako jutro spraševali, če bodo preživelih zajtrk. Če bodo lahko odšli v šolo ali pa bodo preveč pretepeni, da bi naredili še en korak. Ne, tega te tetke in strici ne poznajo. Te tetke in strici živijo mirno in srečno v svojih domovih, se veselijo s svojimi mirnimi možmi ali ženami ter otroki, hodijo ob nedeljah na izlete, klepetajo v mirnem družinskem kosilu. Takšno je življenje teh tetk in stricov, ki obsojajo, sodijo in prezirajo druge. Tako lepo je življenje. In vsak mora slediti Bogu, hoditi v cerkev ter ljubiti vse ljudi. Tudi če te tepejo in posiljujejo. Pa da ne bi potem ti počel kaj pokvarjenega. Da ne bi, ko končno srečaš ljubezen svojega življenja, spal z njo pred poroko. Ali si morda celo, bog ne daj, to je najhujši greh, našel istospolega partnerja. Joj, kako ljubim to družbo.

In čeprav sem v zadnjih vrsticah kritizirala Boga, moram reči, da on ni kriv za vse to. Za to so krivi ljudje. Mi smo na tem svetu, da se razvijamo drug ob drugem. In če ljudje ob nas hodijo po napačnih poteh, jih Bog ne more ustaviti. Mora jim pustiti svobodno voljo. Toda kaj se zgodi, ko ta svobodna volja ubija? In kdo jih lahko ustavi? Ljubim Boga, pa vendarle ga ne razumem.

Toda govorila sem o Sintiji. Vsi najini trenutki pa vendarle niso bili tako lepi. Spomnim se, da me je nekoč pričakala pred fakulteto in poljubila pred celotnim razredom. Od takrat naprej sem bila zanje le še lejbika. In nič drugega. Kako krivično je to. In čeprav so se tukaj motili oni, sem sovražila njo. Vedela je, kaj se bo zgodilo. Preizkušala me je. Hotela je, da vsi vedo, da sem zgolj njena. Hotela me je zaznamovati, ker je slutila, da si vedno bolj želim moških. Morda pa nisem bila tako zelo biseksualna, kot sem mislila, da sem. Kot je ona upala, da sem. Ali pa sem se je zgolj naveličala. Kdo bi vedel? Nikoli se nisem pretirano dobro poznala in razumela.

To pa je povzročilo, da med nama ni bilo več tistega zaupanja in ljubezni. Toda takrat še nisem zmogla vsemu temu narediti konca. Takrat še ne. Kljub vsemu pa sem jo začela varati. V tem sem našla svoj majhen užitek. Svoj velik užitek. Svoje sanje. Svoje hrepenenje. Svoj greh. Enega izmed mnogih. Enega izmed manjših. Enega izmed večjih.

Matjaž. Ponovno sva postala sodelavca in ugotovila sva, da se med nama ni nič spremenilo. Še vedno sva bila prijatelja, ki sva si povedala vse. Ki sva se lahko do solz nasmejala. Si povsem zaupala. Ob njem so se ure spremenile v sekunde. Namerno sva si izbirala skupne projekte, kar je povsem razbesnelo tako Sanjo kot Sintijo. A ni nama bilo mar. V njunem gnevu sva še posebej uživala. Kolikokrat sva se smejala na njun račun.

Nisva bila več tista zaljubljena tepčka, ki bi ubogala vsak ukaz. Sama sem Sintijo namreč vse teže prenašala in tudi Matjaž se je nekega dneva razgovoril o svoji ljubezni. Sanja. Še vedno jo obožuje, toda želi si takšno Sanjo, kot je bila nekoč. Takšno, kot sva jo nekoč oba oboževala. Preprosto. Prijazno. Ter ... ne, nihče izmed naju ni našel pravega izraza.

Spomnim se, da mi je enkrat rekel, da si želi, da bi takrat izbral mene. Da bi se boril ter me pridobil na svojo stran. Rekla sem mu, naj kar sanja, da nikoli ni imel šans. Toda v smehu seveda. Vedno sva imela nizke udarce ter pokvarjene šale, ki sva jih razumela le midva. In nekoč ... sredi teh opolzkih šal ... Je začel ...

»Se spomniš tiste najine noči? Še kdaj pomisliš nanjo?«

»Bilo je ... prijetno. «

»Ti bom že dal prijetno. Ti bom pokazal, da z mano ni nikoli samo prijetno. «

»Seveda, ti se kar hvali. Ničesar nisi zmožen.«

»Misliš?« In je dal brez kakršnegakoli opozorila roko v moje mednožje. Verjetno je vsaj stokrat obšel ščegetavček, dokler se ge ni končno dotaknil.

»Misliš?«

»V to sem prepričana,« sem zagodrnjala z ne preveč prepričljivim glasom, saj sem se trudila, da

nisem začela glasno vzdihovati. Potegnil me je k sebi. Lahko sem ga čutila. Nežno me je začel poljubljati. Še naprej sva se izzivala. Se norčevala, čeprav sva vedela, kako se bo vse skupaj končalo. Nato zaradi strasti poljubov nisva bila več sposobna govoriti. Njegove ustnice ... Jezik ... Moj vrat ... Moje prsi ... Ušesa ... Popek ... Kolena... Trebuh... **Hihitam se njegovim poraščenim prsim.** Pa vendarle z užitek omkusim vsako njegovo dlačico ... Drhti, ko grem niže ... Vzajem ga v usta ... Čutim, da se ne more zadrževati ... Uživam v svoji moči ... Vzajem ga ven ter mu rečem, da ne bo tako srečen. Hripavo se zasmije. Se z jezikom polasti mojega mednožja... »Pripravil te bom do tega, da boš počela vse, kar ti bom rekel. In še prosila me boš zato.« Joj, njegov jezik. Nisem več zdržala.

In kako prav je imel. Tisto noč sem zanj res počela vse. In v tem tako prekleto uživala.

Toda še vedno sva bila le prijatelja. Prepričala sva se, da med nama kaj drugega ni več mogoče. Izjema je bilo le nekaj uric na teden. Nekaj božanskih uric.

Ne vem, če sem Matjaža takrat ljubila. Ali pa je bil samo moj dober prijatelj. V bistvu je ljubezen tako relativen pojem. Če pogledam nanjo kot na čisto popolnost, potem sem v življenju ljubila le enkrat. Toda njega ni bilo več in morala sem nekako živeti naprej. Preživeti. Toda zagotovo sem na nek svojevrsten način ljubila tudi Sintijo. In kasneje tudi Matjaža. In Jako.

A če se vrnem v tisti trenutek. Zagotovo mi je ogromno pomenil. Zagotovo ni bilo vse le telesno. Zagotovo sem ob njem drhtela od strasti in ljubezni. Zagotovo sem ga pogrešala, ko nisva bila skupaj. Zagotovo sem si želela živeti z njim. Toda prav tako zagotovo sem se v tistem času še večkrat zaljubila.

Ljubezen pa je tako čuden pojem. Neopredeljiv ... Nerazumljiv ... Zagotovo je to edina resnica ... Ali pa zgolj ena od mnogih ... Nič ni gotovo.

Ravno v tem času sem gledala tudi Goro Brokeback in name je naredila takšen vtis kot verjetno noben drug film. Zakaj se morajo homoseksualne zgodbe vedno tragično končati? Očitno še res nismo pripravljene na to. Vsaj večina družbe ni. Ta pa nas tako ali tako povsem determinira in nam onemogoči kakršnokoli srečo v drugačnosti. Zakaj smo ljudje tako prekleto nori? V bistvu bi me moral ta film spomniti, da ne smem ravnati tako ter da se moram prepustiti, ker bom drugače obžalovala. A name je naredil povsem drugačen vtis. Po dveurnem joku sem se namreč zavedla, da med nama ni ne tolikšne strasti, še manj pa norega hrepenenja in brezčutne nežnosti. **Ne, z moje strani je med nama bolj ali manj vedno večja praznina, ki se zgolj večja. Praznina, ki me ubija in duši.** In že ta film mi je na nek način napovedal, kako se bo končalo. Ali pa sem le kasneje iskala nekakšne predikcije v izmišljeni zgodbi.

Glede na svoj bizaren status mi je uspelo celo od te države dobiti nekaj pomoči, tako da sem kljub svoji starosti lahko bivala v študentskem domu. In tam sem spoznala precej zanimivih ljudi. Ljudi, med katerimi sem odkrila iskrene prijatelje in tudi takšne, ki sem se jim zdela najbolj zlobno bitje, ki bi zapustila vsakogar, ki bi bil v stiski. Saj mogoče so imeli prav. Ne, prekleto, nihče izmed teh ljudi me ni poznal. Čeprav ... če bi me, potem bi bile njihove domneve o mojem paktu s hudičem vsaj pravilne. Kakorkoli. Tako sovražim, ko si ljudje o meni ustvarjajo neko mnenje, zgolj zato da se sami počutijo boljše. Toda oni sploh nimajo pojma. Kdo sem. Kaj sem. Zakaj sem takšna. Čeprav sem se v njihovi družbi nasmejala toliko kot prej verjetno v vsem življenju ne. Končno sem bila v družbi ljudi s katerimi sem lahko debatirala tudi o čem globljem. Čeprav je tudi ta globina pri meni precej omejena s tem, da nikogar ne spustim v svoje srce. Prav tako pa se je večina debat tako ali tako začela in končala pri seksu. Očitno so eni obsedeni z njim, drugim pa ga kronično primanjkuje. In potem se usedejo zvečer v kuhinjo in mi začnejo bluziti o tem, kako

gejevstvo ni normalno ter kako bi jih oni vse postavili pred zid ter postrelili. Ker si drugega ne zaslužijo. To pa razlagajo s tem, da so pošteni katoliški fanti. Kako se je lahko osnovna ideja religije sprevrgla v takšno bizarnost?

Prav tako me je motilo tudi to, da sem zaradi svojih občasnih komentarjev v pijanosti postala nekakšna nimfomanka. Katere glavni cilj življenja je seks. Res je, da sem zaradi njega že morda naredila ogromno traparij, toda mislim, da če bi našla nekoga, ki bi me dejansko ljubil in ki bi tudi meni nekaj pomenil, potem bi bil sam seks zame verjetno precej postranska zadeva. Ali pa tudi ne? Zdi se mi, da je v naši družbi pogosto težko najti tipa, s katerim bi lahko brez sramu in direktno govoril o vsem. Kajti tukaj je prisotnega toliko strahu, ki nas ima povsem v krempljih. In ni človeka, ki bi mu lahko ubežal.

Aha, govorila sem o sanjah. Pa o študentu. Toda ravno tukaj sem se tako zaljubila, da sem lahko končno prekinila vse sponse. Oziroma vsaj nekatere. Sintijo. Pa tudi od Matjaža sem se za nekaj časa povsem odtujila.

Že ko sem ga prvič videla, sem povsem odrevenela. Sploh se nisem bila sposobna normalno predstaviti. Bil je visok, svetlo rjavih las ter takšnih oči, da se sploh nisem mogla zazreti vanje, ne da bi takoj začela s fantaziranjem. O naju. **Toda, kljub svoji drznosti, ki me je nekako obsodila na sloves bolj ali manj lahke kurbe, znam biti ob človeku, ki me popolnoma prevzame, še vedno tista sramežljiva deklica, ki je nekoč v tovarni pred svojo prvo ljubeznijo umikala oči.** Zaradi tisočih prekleto bolečih izkušenj nisem bila več sposobna gojiti nečesa, ki bi vsaj približno spominjalo na upanje.

Počasi sva postajala kolega. Slutim, da je sprva želel nekaj več, a potem sem ga s svojo glasnostjo, drznostjo in direktnostjo povsem pregnala. Nekoč sem se pijana celo norčevala iz njega in potem ni bilo več poti nazaj. Enostavno sem se ponovno zajebala. Ves čas sem sanjarila o njem, ponavadi še najbolj intenzivno, ko sem bila s Sintijo, saj sem le tako lahko preživela tisto, kar sem nekoč tako oboževala.

Začel se mi je izmikati in potem ga dolgo ni bilo več na nobeno zabavo. Dokler si ni enkrat končno spet premislil. Ves večer sem ga opazovala, a klepetala in plesala sem zgolj z vsemi ostalimi, do njega pa sem bila spet tako prekleto hladna. Zgolj led. Brez srca. Srce so mi že davno izruvali. Ali pa sem se morda že rodila brez njega. Toda od kod potem toliko te prekleto bolečine. Morda pa lahko tudi kamen boli. Skeli. In potem je bilo naslednjič enako. In naslednjič. Tolikokrat sem ga srečala, pa sem vedno znova onemela. Kot da ne bi prej že fukala s tolikimi moškimi in kot da ne bi že doživela največje ljubezni svojega življenja. Toda neko hrepenenje po nečem nedoživetem je kljub vsemu ostalo v meni. Nekaj, česar še sama nisem znala definirati.

Dokler nisem neke noči dejansko spila precej preveč. In ugotavljala sem, da sem vedno slabše prenašala alkohol. Moje zdravje in moja psihofizična kondicija je pač nenormalno strmo upadala. Pa sem takrat zaradi najslabšega možnega izgovora, v pivovski steklenici, začela svoj osvajalski pohod. Vedela sem, da je tudi on pijan in na nek način sem se prezirala, toda kljub vsemu sem hotela čutiti njegov dotik, pa čeprav tako in čeprav le enkrat. Le kaj bi si Sintija mislila o tem? Kakorkoli, zanjo mi je bilo povsem vseeno in tudi čisto brez sramu sem se ji že zadnje pol leta lagala, da vsak večer spim že ob osmih, ko pa sem spala v povprečju tri ure na noč. Ja, takšno je življenje. Takšno je študentsko življenje.

Ples torej. Tisti sanjski ples. Spomnim se, da se na začetku nisva ujela. To se mi precej pogosto dogaja. Najbolje se ponavadi ujame s tipom, s katerim nimam nikakršnega resnega namena. Toda počasi sva ujela ritem in vse bolj opazno sem se začela stiskati k njemu.

Naslednje jutro so mi kolegi pravili, kako zelo se mi je na obeh videlo, da je on zame središče sveta. S koliko želje sem ga gledala. S koliko hrepenenja. Očitno moje oči resnično ne znajo skriti ničesar. Morda le umor.

V bistvu niti ne vem, kako se je on odzval na moje oboževanje, domnevam pa, da je bil počaščen ter hkrati **upam, da je bil vsaj toliko pijan, da je to skrilo vsaj malo moje ljubezni.** Sicer pa je bila vedno moja največja nočna mora, da bi drugi ugotovili, kaj pravzaprav čutim. Kajti potem bi postala ranljiva, tega pa si nisem smela privoščiti. Ples torej. Skupaj sva verjetno plesala kakšno uro ter povsem pozabila na vse sumljive poglede okolice. Še vedno se mi je vrtelo, čeprav ne vem, če od alkohola ali pa od njegove neprecenljive opojne bližine. In potem. Vjeruj u ljubav. Očitno se je v tem študentu še nekomu strgalo. Nato me je strastno poljubil, sama pa sem se mu voljno predala. Edina stvar, ki mi je sedaj povsem jasna glede tistega trenutka, je ta, da se nisem znala zadržati. Nekaj minut kasneje sva že bila v sobi, na moji postelji. Tisoči poljubov. Grizljajev. Moj jezik povsod. Njegov jezik povsod. Šlo je za tako neverjetno kombinacijo moči, ki jo je imel nad mano, in tisto prikrito skrbjo, ko se je vsak trenutek bal, da me bo zlomil. Res je, šlo je za hiter seks, pa vendarle enega boljših v mojem življenju.

Spomnim se, da sem potem zgolj ležala tam v njegovem širokem objemu ter se po dolgem času ponovno počutila varno. Nežno me je božal, hkrati pa sva začela klepetati o najbolj univerzalnih temah. Kljub vsemu sva se začela spontano pogovarjati o ljubezni, težo same debate pa sva zmanjševala z različnimi slučajnimi opazkami glede prihodnosti, ki so na nek čuden način letele na naju, čeprav sva se hkrati izogibala kakršnekoli resnosti same zveze. Bilo je še prezgodaj, da bi to noč dejansko razumela in določila njen pomen. Toda tako je bilo lepo, ko se je igral z mojimi lasmi. Ko sem vzela njegove prste v usta ter me je dražil z njimi. In potem tisti vroči poljubčki. Tokrat sva hitela že počasneje.

V bistvu ni bilo vse tako idealno, kot se trenutno spomnim. Vem tudi to, da mu je prišlo precej prezgodaj ter da se je zaradi tega počutil povsem obupanega. Pa sem ga, upam, potolažila s tem, da bova pač malce več vadila ter mu bo še samo pogosteje lepo. Ter nekako v tem stilu, kako sem počaščena, da je v moji družbi tako zelo vznemirjen. Sicer pa je njegov jezik tako božanski. Povsod. In kljub sami kratkosti konkretnega odnosa sem kmalu zatem vreščala od vznemirjenja. In to ga je resnično dodatno spodbudilo. V bistvu sem potem izvedela, da je skoraj povsem neizkušen, saj sem bila v bistvu komaj njegovo drugo dekle. In njegove izkušnje s prvo niso ravno pripomogle k okrepitvi njegovega ega. Bil je še tako nežen. Ranljiv. Občutljiv. In očitno sem mu res bila všeč. Pa sem uporabila vse svoje psihološke sposobnosti, ki sem jih, glede na svoje mizerno življenje, imela ogromno. Trudila sem se, da sem mu povedala vse tisto, kar sem si sama nekoč želela slišati, pa mi ni nihče povedal.

In tako sva počasi, res zelo počasi, začinjala korak za korakom. Bolj sem ga poznala, težje sem shajala brez njega. In bolj sem si ga želela. A kljub vsemu ni nikoli izvedel za Sintijo. Preprosto me je bilo preveč strah, da bi ga izgubila. Ko sem ponovno našla nekoga, s komer mi je bilo tako lepo. Ves čas sva bila skupaj in Sintija je začela nekaj sumiti.

Prišla je tista grozna noč. Spet sem se znašla v postelji z njo. Vse skupaj mi je bilo tako mučno. Tako obupno. Želela sem si Jako, a nad sabo sem imela njo. Začenjala se mi je gnusiti. Nisem več mogla. Začela sem jokati in kričati, da ne morem več. Da ne zdržim. Da je ne ljubim. Da mi je tako prekleto žal, toda ne znam več lagati. V bistvu nisem vedela, da sem tega sploh sposobna, ampak občutek njenega telesa ob meni, mi je naenkrat postal tako tuj, da nisem zdržala. Preprosto nisem mogla. Povsem sem izgubila nadzor. In tudi sama ga je. Začela me je tolči. Mi groziti, da me bo ubila, da ne bom živela brez nje ter seveda, da bo odšla na policijo ter jim povedala, kaj sem storila. Utrgalo se mi je.

Se nadaljuje